

Pavlus: Diğer Uluslardan Olanların Elçisi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç 6:9–15, 9:1–9, 1Sa 16:7, Mat 7:1, Elç 11:19–21, 15:1–5.*

HATIRLAMA METNİ: “Bunları dinledikten sonra yatıştılar. Tanrı’yı yücelterek şöyle dediler: ‘Demek ki Tanrı, tövbe etme ve yaşama kavuşma fırsatını öteki uluslara da vermiştir.’ ” (*Elç 11:18*).

Tarsuslu Saul’un (imana geldikten sonra elçi Pavlus olarak da bilinir) neden böyle davrandığını anlamak zor değildir. Tüm yaşamı boyunca kendisine yasanın ve çok yakında gelecek İsrail’in siyasi kurtuluşunun önemi öğretilen dindar bir Yahudi olmasına rağmen, pek yakında gelecek ve adı bir suçlu gibi aşağılık bir şekilde idam edilecek olan Mesih fikri, onun hoşgörüsünü sınırları çok aşırıyordu.

O halde onun İsa’nın takipçilerinin Tevrat’a sadakatsiz davrandıklarına ve bu nedenle de Allah’ın İsrail için planını engellediklerine inandığına şaşırılmamalıdır. Onların çarpmışa gerilmiş İsa’nın Mesih olduğu ve O’nun ölümden dirilmiş olduğu iddialarının deneysel derecesinde olduğuna inanıyordu. Bu tür saçmalıklara inanan veya bu görüşlerini terk etmeyi reddeden kişiler için hiçbir tolerans gösterilmemeliydi. Saul, İsrail’i bu tür inançlardan kurtarmak için Allah’ın ajanı olmayı kafasına koymuştu. Bu nedenle o, ilk olarak Kutsal Yazı’nın sayfalarında, İsa’nın Mesih olduğuna inanan Yahudiler’e zalimce eziyet eden birisi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Ancak Allah’ın Saul için başka planları vardı, onun kendisinden hiçbir zaman ummadığı planlar: bu Yahudi yalnızca İsa’nın Mesih olduğunu vaaz etmekle kalmayacak, aynı zamanda diğer uluslardan olanlarla aynı safta yer alacaktı!

*1 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Hıristiyanlar'ın İşkencecisi

Tarsuslu Saul ilk kez İstefanos'un taşlanması olayında (*Elç 7:58*) ve daha sonra da Yerus alim'de patlak veren geniş çaplı zulümle iliŐkili olarak öne çıkmaktadır (*El  8:1-5*). Petrus, İstefanos, Filipus ve Pavlus, Elçilerin İşleri kitabında çok önemli bir rol oynamaktadırlar, zira onlar Yahudi dünyasının ötesinde Hıristiyan inancının yayılmasına öncülük eden olaylarda yer almıŐlardır. İstefanos özellikle önem arz etmektedir, zira onun duası ve ŐehitliĐi Tarsuslu Saul üzerinde çok derin bir etki bırakmıŐ olmalıdır.

İstefanos aslında Grekçe konuŐan bir Yahudi ve ilk yedi diyakozdan biriydi (*El  6:3-6*). Elçilerin İşleri'ne göre Yerus alim'de yaŐamaya gelen bir grup yabancı Yahudi (*9. ayet*) İstefanos ile onun İsa hakkındaki vaazının içeriği konusunda ihtilafa d Őm Ő . Tarsuslu Saul'un da bu müzakerelerin içinde yer almıŐ olması kuvvetle mümkündür ve hatta akla yatkındır.

El  6:9-15'i okuyun. İstefanos'a karşı hangi suçlamalar yapıyor? Bu suçlamalar sana neyi hatırlatıyor? (Ayrıca bkz. Mat 26:59-61.)

İstefanos'un vaazına yönelik aŐırı düŐmanlık iki farklı Őeyden dolayı ortaya çıkmıŐ olabilir. Diğer yandan İstefanos, birinci  nceliği Yahudiliğin odak noktası olan ve din  ve ulusal kimliğin en değerli sembollerinden olan Yahudi yasasına ve tapınağa vermemekle muhaliflerin öfkesini üzerine çekmiŐti. Fakat İstefanos bu aziz tutulan ikonları hafifsemekten çok daha fazlasını yapmıŐtı; o g c l  bir Şekilde  armıŐa gerilen ve dirilen İsa'nın Yahudi inancının gerçek merkezi olduğunu ilan etmişti.

O halde onun, ilk Mesih inanlılarına karşı gayretlerine bakılacak olursa, muhtemelen Ferisilerin devrimci bir çoŐkuyla dolu olan katı militan kandaında yer aldığına iŐaret eden Ferisi Saul'u (*Flp 3:3-6*), kızdırmıŐ olmasına ŐaŐırmamak gerekir. Saul Allah'ın krallığına dair büyük peygamberlik vaatlerinin henüz gerçekleŐmediĐini görmüŐ (*Daniel 2, Zek 8:23, YŐa 40-55*), ve belki de görevinin Allah'ın, İsa'nın Mesih olduğu düŐüncesi de dahil olmak üzere İsrail'i din  yozlaŐmadan arındırmakla gerçekleŐecek olan bu günü getirmesine yardımcı olacağına inanmıŐtı.

Kendisinin doğru olduğuna inanan Saul, yanlış yolda olduğunu düŐündüĐü insanları öldürmeye kararlıydı. İnanđıĐımız Őeyler konusunda azimli ve hırslı olmamız gerekirken, bazen yanlış yolda olduğumuzu fark ederek azmimizi yatıŐtırmayı nasıl  Ğrebiliriz?

Saul'un Dönüşümü

“Saul, ‘Ey Efendim, sen kimsin?’ dedi. ‘Ben senin zulmettiğin İsa’yım’ diye yanıt geldi” (Elç 9:5).

Saul’un ilk inanlı topluluğu üzerindeki zulmü bilinçsizce başlamış olmasına rağmen (sadece zulüm gören İstefanos’un kaftanını tutuyordu), çok kısa bir zamanda şiddetlenmiştir (Bkz. Elç 8:1–3; 9:1, 2, 13, 14, 21; 22:3–5). Luka’nın birkaç sözcüğü Saul’u vahşi, gaddar bir canavar veya rakibini mahvederek ganimetini ele geçiren bir asker olarak betimlemektedir. Örneğin Elç 8:3’te “kırıp geçirmek” olarak çevrilen sözcük, Eski Ahit’in Grek çevirisinde (Mez 80:13) bir yaban domuzunun kontrolsüz ve yıkıcı davranışını tarif etmektedir. Saul’un Mesih inanlılarına karşı mücadelesi kesinlikle isteksizce yapılan bir iş değildi; bu Hıristiyan inancını imha etmeye yönelik kasıtlı ve sürekli bir plandı.

Saul’un dönüşümüne dair şu üç öyküye göz atın (Elç 9:1–18, 22:6–21, ve 26:12–19). Allah’ın lütfunun bu yaşantıdaki rolü neydi? Diğer bir deyişle Saul Allah’ın ona karşı gösterdiği iyiliğin ne kadarını hak etmişti?

İnsanî bakış açısından Saul’un dönüşümü olanaksız görünmüş olmalıydı (bu yüzden ilk kez bunu duyanlar şüpheye kapılmışlardı).

Saul’un hak ettiği tek şey cezalandırılmaktı, fakat Allah aksine bu coşkulu Yahudi’ye lütfunu uzatmıştı. Ancak Saul’un dönüşümünün ne bir anda gerçekleştiğini ne de zorlamayla olduğunu bilmemiz çok önemlidir.

Saul bir ateist değildi. Allah’a olan inancı ölümcül hatalarla dolu olmasına rağmen, dindar bir adamdı. Pavlus için İsa’nın söylediği “Üvendireye karşı tepmekle kendine zarar veriyorsun” (Elç 26:14), ifadesi, Ruh’un Saul’u ikna ettiğini göstermektedir. Eskiden kullanılan “üvendire”, saban takılmayı reddeden öküzleri dürtmek için kullanılan ucu sivri bir sopayı tarif etmektedir. Saul bir zaman için Allah’ın dürtmesine karşı geldi, fakat sonunda Şam yolunda mucizevî bir olayla dirilmiş İsa ile karşılaşan Saul, artık savaşmama yolunu seçti.

Kendi dönüşüm tecrübeni düşün. Belki Pavlus’unki kadar dramatik olmasa da, ne gibi benzer bir şekilde Allah’ın lütfuna sahip olmuştun? Bizlere Mesih ile verilen şeyi hiç unutmamak neden çok önemlidir?

Şam'daki Saul

Saul İsa ile karşılaşması esnasında kör oldu ve ona Yahuda isminde bir adamın evine gitmesi ve orada Hananya isminde başka bir adamı beklemesi talimatı verildi. Hiç şüphesiz, Saul'un fiziksel körlüğü, onu İsa'nın takipçilerine zulüm yapmaya yönlendiren daha büyük bir ruhsal körlüğün hatırlatıcısıydı.

İsa'nın Şam yolunda ona görünmesi her şeyi değiştirmişti. Saul çok haklı olduğunu düşünmesine rağmen, korkunç bir hata yapmaktaydı. Allah'a hizmet edeceği yerde O'na karşı çalışıyordu. Saul Yeruşalim'den gururlu ve ateşli bir şekilde ayrılan bir Ferisi'den çok farklı bir adam olarak Şam'a girdi. Yemek ve içmek yerine, Saul bütün bu olaylardan dolayı ilk üç gününü Şam'da oruç tutup dua ederek geçirdi.

Elç 9:10–14'ü okuyun. Hananya'nın aklından neler geçmiş olabileceğini hayal et: o artık zulüm yapan bir Saul değil, İsa'ya inanıp Müjde'yi diğer uluslara götürecektir, Allah'ın seçtiği bir elçi olan Pavlus'tu (*Bkz. Elç 26:16–18*).

Hananya'nın biraz şaşırması anlaşılabilir. Yeruşalim'deki inanlı topluluğu Pavlus'u imana gelişinden üç yıl sonra bile kabul etmekte çekingen davranırken (*Elç 9:26–30*), Şam'daki imanlıların olaydan sadece birkaç gün sonra kalplerinin ne gibi sorularla ve endişelerle dolu olduğunu hayal edebiliriz!

Ayrıca Hananya'ya Rab tarafından Tarsuslu Saul hakkında sürpriz ve beklenmedik haberlerin iletildiği bir görüş verilmiş olduğuna da dikkat edin; bu görüşten daha azı, Saul'un doğru yola geldiği, Yahudi inanlıların azılı düşmanının artık onlardan biri olduğu konusunda onu ikna edemezdi.

Saul, Yeruşalim'i başkâhinin otoritesi ve görevlendirmesiyle Hıristiyan inancını ortadan kaldırmak için terk etmişti (*Elç 26:12*); Ancak Allah Saul'u çok daha büyük bir yetki üzerine kurulu, çok farklı bir şekilde görevlendirdi. Saul Müjde'yi diğer tüm uluslara götürmeliydi, ki bu Saul'un bizzat dönüşümüne kıyasla, hem Hananya hem de diğer Yahudi liderlerini şok eden bir gelişme olmalıydı.

Saul'un Hıristiyan inancının yayılışını engellemeye çalıştığı aksine, şimdi Allah onu bu dini yaymada, Yahudi liderlerinin hayallerinin bile çok ötesinde kullanacaktı.

1.Samuel 16:7, Matta 7:1, ve 1.Korintliler 4:5'i okuyun. Diğer insanların ruhsal tecrübelerini nasıl görmemiz konusunda neden çok dikkatli olmamız gerektiği açısından, bu ayetlerin verdiği mesaj nedir? Yargılarında başkaları hakkında ne gibi hatalar yaptın ve bu hatalardan neler öğrendin?

Diğer Uluslardan Olanlara Verilen Müjde

İlk yabancı inanlı topluluğu nerede kurulmuştu? İnanlıların oraya gitmelerine hangi olaylar sebep olmuştu? (Elç 11:19–21, 26). Bu sana Eski Ahit zamanlarından neyi hatırlatıyor? (Bkz. Daniel 2.)

İstefanos'un katledilmesinden sonra Yerus alim'de patlak veren zulüm, birçok Yahudi inanlının yaklaşık beşyüz kilometre kuzeydeki Antakya'ya kaçmalarına neden olmuştu. Suriye vilayetinin Roma'ya bağlı bir başsehri olduğundan, Antakya İskenderiye'den sonra ikinci büyük öneme sahipti. Nüfusunun beşyüz bin olduğu tahmin ediliyordu, oldukça kozmopolitti ve sadece diğer uluslardan oluŐan inanlı topluluğu için ideal bir bölge olmakla kalmayıp, aynı zamanda ilk inanlı topluluğunun dünya çapında vereceği hizmet için de iyi bir baŐlangıç noktası olacaktı.

Barnaba'nın Antakya'yı ziyaret etmesine ve hemen ardından da Pavlus'u davet ederek burada kendisine katılmasına karar vermesine neden olan olay neydi? Burada inanlı topluluğu konusunda nasıl bir resim sergilenmektedir? (El  11:20–26).

Pavlus'un yaŐamının kronolojisini yorumlamak çok g  , ancak imana geldikten sonraki Yerus alim'i ziyareti ile (El  9:26–30) Barnaba'nın Antakya'da kendisine katılması için yaptığı davet arasında yaklaşık beŐ yıl geçmiŐti. Bu yıllar boyunca Pavlus ne yapmıŐtı acaba? Söylemek çok zor. Fakat Galatyalılar 1:21'deki yorumları temel alındığında, Suriye ve Kilikya bölgelerinde bile Müjde'yi vaaz etmiş olmalıydı. Bazıları belki de bu zaman zarfında ailesinin mirasından mahrum edildiğini (Flp 3:8) ve 2.Korintliler 11:23–28'de tarif edilen birtakım zorluklarla karŐılaŐtıėını  ne s rmetedirler. Antakya'daki inanlı topluluğu Ruh'un önderliğinde geliŐmekteydi. El  13:1'deki ifade, kentin kozmopolit yapısının, çok yakında topluluğun etnik ve kültürel yönden çeŐitliliėe neden olduğuna iŐaret etmektedir. (Barnaba KıbrıŐlı, Lukius Kireneli, Pavlus Kilikyalı, Őimon da muhtemelen Afrikalıydı ve diğer tüm uluslardan iman edenleri de göz önüne alın.) Ruh, Şimdi daha uzak yerlere ulaŐacak olan hizmet aktivitelerinde bir  s olarak Antakya'yı kullanarak Müjde'yi Suriye ve Yahuda ötesindeki daha başka uluslara da ulaŐtırmaya çalışıyordu.

Yeniden El  11:19–26'yı okuyun. Günümüz inanlı topluluklarının orada mevcut olan durumdan kendilerine bir fayda çıkarmaları açısından, çok kültürlü ve etnik çeŐitliliėe sahip olan Antakya'daki inanlı topluluğundan ne öğrenebiliriz?

İnanlı Topluluğu İçindeki Çekişme

Tabii ki insanlar mükemmel değildir ve ilk inanlı topluluğu arasında da sıkıntıların baş göstermesi için uzun bir zaman geçmesine gerek kalmamıştı.

Başlangıçta ilk inanlı topluluğuna diğer uluslardan katılımlar herkesin hoşuna gitmiyordu. Anlaşmazlık, Yahudi olmayanlara verilen hizmetin konsepti konusunda değil, bilakis hangi koşullarda yabancıların katılmasına izin vermek gerektiği konusundaydı. Bazıları Hıristiyan olmanın ayrıt edici işareti olarak sadece İsa'ya iman etmenin yeterli olmayacağını düşünüyordu; tartışıkları iman sünnet ve Musa'nın yasasına itaatle tamamlanmalıydı. Onların iddia ettiği şekilde gerçek Hıristiyan olmak için diğer uluslardan olanlar sünnet olmalıydılar. (Elç 10:1–11:18'de, Yahudiler ve diğer uluslardan olanlar arasındaki bölünmenin kapsamını, Petrus'un Kornelius ile olan tecrübesinde ve bunu takip eden reaksiyonda görebiliriz.)

Filipus'un Samiriyeliler arasındaki işini (Elç 8:14) ve Antakya'daki yabancılarla olan işleri (Elç 11:22) gözlemleyen Yeruşalim'deki elçiler, Hıristiyan topluluğuna Yahudi olmayanların dahil olması konusunda bazı endişelerini dile getirmiş olmalıydılar. Ancak Petrus'un sünnetsiz bir Romalı asker olan Kornelius'u vaftiz etmesine duyulan tepki, ilk inanlılar arasında diğer uluslardan olanların varlığı hakkındaki sorunu ortaya koyan uyuşmazlığın çok açık bir göstergesidir. Kornelius gibi bir yabancıların dahil olması bazılarını rahatsız etmiş olmalıydı, fakat Pavlus'un sadece İsa'ya iman zemininde, inanlı topluluğun kapılarını geniş bir şekilde diğer uluslardan olanlara da açtığı maksatlı çabaları, bazıları tarafından Pavlus'un hizmetini baltalamaya yönelik kasıtlı teşebbüslerle karşılık gördü.

Yahudiyeli bazı inanlılar, Pavlus'un Antakya'daki Mesih inanlılarıyla olan hizmetine nasıl karşı çıkmaya çalışmışlardı? Elç 15:1–5.

Elç 15'deki Yeruşalim Konseyi sünnet meselesinde Pavlus'a nihai olarak taraf olsa da, Pavlus'un hizmetine karşı muhalefet sürmekteydi. Yaklaşık yedi yıl sonra Pavlus'un Yeruşalim'i son ziyareti sırasında birçokları halâ Pavlus'un müjdesi konusunda şüpheliydi. Aslında Pavlus tapmağı ziyaretinde Asyalı Yahudiler şöyle feryat ettiklerinde neredeyse canından oluyordu, “ ‘Ey İsraililer, yardım edin!’ diye bağırıldılar. ‘Her yerde herkese, halkımıza, Kutsal Yasa'ya ve bu kutsal yere karşı öğretiler yayan adam budur’ ” (Elç 21:28; ayrıca bkz. 21:20, 21).

Kendini Pavlus'un öğretilerine kuşkuyla bakan Yahudi inanlılarının yerine koy. Kuşkuları ve muhalefetleri neden bazı açılardan anlamalıdır? Önyargılı fikirlerimizin olduğu kadar, kültürel (hatta dini) görüşlerimizin bizleri yanlış yola sevk etmesi konusunda buradan ne öğrenebiliriz? Ne kadar iyi niyetli olsak da aynı tür hataları yapmaktan kendimizi korumayı nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Kişisel dönüşüm ve inanlı topluluğu arasındaki ilişki için Ellen G. White'in, "Individual Independence," S. 430–434, *Testimonies for the Church*, Cilt 3. kitaplarını okuyun. Pavlus'un önceki yaşamı ve onun dönüşümü hakkındaki yoruma yardımcı olacak bir kaynak için bkz. *The SDA Bible Commentary*, Cilt 6, S. 226–234.

"Pavlus, Yahudi dininin ateşli savunucusu ve İsa'nın takipçilerinin yorulmaz zalimi olarak biliniyordu. Cesaretli, bağımsız, azimli biri olarak yetenekleri ve eğitimi, onun her durumda hizmet edebilmesine olanak veriyordu. O alışılmadık bir açıklıkla sebepler öne sürebiliyor ve utandırıcı bir iğnelemeyle rakibe hiçbir kaçış yolu bırakmıyordu. Ve şimdi Yahudiler bu genç adamın alışılmadık vaatlerle, daha önceleri zulmettiği kişilerle bir olarak korkusuzca İsa'nın adına vaaz ettiğini görüyorlardı.

"Savaşta yenik düşen general ordusunu kaybeder, fakat ölümü düşmana ek bir cesaret vermez. Fakat ünlü bir adam karşı güçlere katıldığında, hizmetini kaybetse de, katıldığı kişiler çok büyük bir avantaj yakalar. Tarsuslu Saul, Şam yolunda Rab tarafından neredeyse kolayca öldürülebilir ve zulüm gücü kendisinden alınabilirdi. Fakat Rab Kendi takdiriyle Saul'un yaşamını esirgemekle kalmayıp, onu dönüştürmüş, böylece bir şampiyonu düşman tarafından Mesih'in tarafına transfer etmişti. Güzel bir konuşmacı ve keskin bir eleştirmen olan Pavlus, sarsılmaz amacı ve gözüpek cesaretiyle ilk inanlı topluluğunun ihtiyaç duyduğu çok önemli özelliklere sahipti"—Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, S. 124.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Pavlus'un en acımasız rakiplerinin, İsa'ya inanan Yahudi kardeşleri olmasından nasıl bir ders alabiliriz?
- ❷ Dinî prensipleri savunurken, aynı zamanda da Allah'a karşı savaşmadığın-dan nasıl emin olabilirsin?

ÖZET: Şam yolunda Saul'un dirilen İsa ile karşılaşması, hem onun yaşamı için, hem de ilk inanlı topluluğu tarihi açısından çok önemli bir andı. Allah bir zamanlar inanlı topluluğunun zalimi olan birini değiştirmiş ve onu seçilmiş bir elçisi olarak diğer uluslardan olanlara Müjde'yi götüren biri haline getirmişti. Ancak Pavlus'un sadece imanla diğer uluslardan olanlara katılımı inanlı topluluğu içerisinde bazıları tarafından zor anlaşılan bir kavramı kanıtlamıştı—peşin hükümlerin ve önyargıların nasıl vazifemize engel olduğuna dair çok güçlü bir örnek.